

II. évfolyam, 2. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1911. február.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

Földi gyönyörűségek.

— A híres Spurgeon beszéde. —

Vannak közületek olyanok, kik nem keresztyének, hanem a világból valók. Ezekhez szólok.

Ti nem vagytok boldogok. Ha azt hiszitek, hogy e világon gyönyörűségeket találtok, emlékeztetek benneteket valakire, aki ugyancsak kereste azokat. Salamonra gondolok, aki bírta mind a gazdagságot, melyet csak kívánhat a szív és mind a bölcseséget, amit csak befogadhat az elme és mégis szegény meg balga volt. Az egész világot felkutatla gyönyörök után, de nem találta meg azokat. Volt idő, midőn az építőművészetre vetelte minden gondját, pompás palotákat építtetett és mikor készen volt velök, így szólt: „Milyen nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság!” Elővette könyveit, buzgón forgatta és mikor már soká bujta azokat, megint így szólt: „A sok könyvek irásának nincs vége és a sok tanulás fáradságára van a tesnek.” Megkísérelte énekesekkel, énekesasszonyokkal és a királyok különleges mulatásaival, de miután ezekben a legvégsőig tobzódott, ismét csak így szólt: „Felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság!” Mindent megpróbált és végül minden földi gyönyörűséget olyan csalókéának ítélte, mint a sodomabeli almát, mely látszatra piros, de kézbe véve hamuvá omlik össze. Sem az ég alatt, sem az ég felett semmi sem teheti boldoggá az Isten nélkül való embert, bárhogyan kutat és keres. Isten nélkül alkothattok poklot, de nem alkothattok mennyet, bármit is csináljatok. Oh, kérlek téged, te boldogtalan, ha belefáradtál e világba, ha

már megúntál mindent, ha elszáradt falevél lettél, bár még javakorodban, gondold meg, hogy van még hely, ahol a te faleveded újból kizöldülhet. Ha az Úr tárul fel szemeid előtt, úgy nyugalommal találsz benne.

De talán jelen vannak néhányan, kik boldogan élnek a világban, hadd szóljak ezekhez is.

E örebocsátom, nem irigylek benneteket, de szívesen hallgatom nótáitokat arról, hogy micsoda gyönyörűségeket rejt e világ. Am figyeljétek csak meg, mily gyenge oszlopon nyugszik ez a ti tündérkastélytok! Egészségnek örvendtek, ez a földolog, testi szervezeteitek jól rendben van, jókedvűek vagytok. De feltéve, hogy megbetegeszték? Vagy tegyük fel, hogy e néhány ősz hajszál megsokasodik fejeteiken: hová lesz a jókedvetek? Vagy ha gazdagságtoknak szárnyai kelnének és tovarepülne, mi lesz aztán? Vagy ha odaálltok az Úr ítélőszéke elé, hát akkor? Bizony, hallgatóm, hagyd el ezt a gyenge alapot, nem alkalmas arra, hogy reá építsed örökkévaló reménységedet. Olyan vagy, mint a kis gyermek, mely homokból építi kicsiny házát a tenger partján; közeledik a tenger dagálya; siess, gyermek, hagyd ott a homokot és menekülj az ár elől! Ime, itt a szikla, melyre tömör kövekből az örökkévalóság számára építhetsz csarnokot, a boldogság palotáját, melyet nem lehet szétrombolni. Menj és add át magadat az Úrnak.

Február 11–13. között van a Bácskai Télikonferencia!

Munkát és imádságot e konferenciáért!

Az égi hon szépsége.

— Wilson M. J. átomképe. —

Mily örömmel énekeljünk gyűléseinken: „Oh mi szép, óh mi szép, angyaloknak éneke! Volna szárnyam, oda szállnék, hol csak fény van, nincsen árnyék: Rád, Sionnak szent hegye.” Nagyon is a röghöz vagyunk kötve, nagyon is földhöz tapad a gondolkodásunk, úgy hogy ama hegy magasságára alig vagyunk képesek tekinteni. Maga a szentírás is csak képek alakjában vezetheti gondolatainkat a megdicsőülés, üdvözülés és gyönyörűség ama világába, mert másképen még nem vagyunk elégé érettek és fejlettek azok megértésére. Egyet tudunk csak és ez az, hogy az Úr megváltottait a halál után egy különös, nagyszerű meglepetés éri. „Amelyeket a szem nem látott, sem a fül nem hallott, az embernek is gondolatjába nem mentek, melyeket az Isten készített az őtet szeretőknak.”

Csak az Isten lelke által sejtethetjük meg itt a földön ama végtelenül magasztos és kimondhatatlanul fenséges boldogságot, mely az Úr gyermekeire várakozik. Meg csak vándorok vagyunk idegen országokban, szívünkben búval, lelkünk béklyókban, de néha felcsillog lelkünkben ama jövő világ reménysugara, ahol tengernyi gondok után új, derűs élet hajnala dereng. Alleluja!

Igy történt egy előkelő uri nővel, aki álmában átláthatott a tulsó partra és e tekintet döntő fordulatot idézett elő életében. Azt álmodta, hogy közeledik hozzá az égiek egyike, olyan ragyogó alak, amilyent az Isten küld azok szolgálatára, kikre az üdvösség vár. Megkérdezte a tévelygő lélektől, hogy ugyan nem óhajtja-e kicsinyég elhagyni a földet, hogy megláthassa lelkének otthonát, az aranyból épített Jeruzsálemet odafönn? Az angyal megfogta kezénél és együtt felemelkedtek magasan a csillagok fölé, míg a távolból feléjük tündöklött az ég örökös napsugara.

„Volna szárnyam, oda szállnék,
Hol csak fény van, nincsen árnyék,
Rád, Sionnak szent hegye!”

Az álomban meg is történt.

„Arany utcák árnyékába,
Szívemet mily gyönyör várja!”

Csak lassankint szokták meg testi szemei a tündöklés káprázatos sugárzását, mely folyton ragyogóbban tört elő. Az Úr trónját akarta a vakmerő meglátni és ezért a két lélek vágyó és epedő szárnyalással messzebbre és magasabbra szállt, amint azt csak az egészen szabaddá vált lélek teheti. Hogy zengtek a megváltottak énekei, mint zúgott ez a mennyei országon keresztül! A hit szemei elől lehullott a hályog, miként a köd eloszlik

a hajnali napsugártól és az álmodozót egy vágy töltötte el: meglátni az Isten Fiát a maga mennyei dicsőségében mint a világ Urát. „Messziről megpillanthatód, de közelről megállani előtte csak annak szabad, kinek tiszta a szíve.” Még sötét volt a lelke, szíve tisztátalan és földi por lepte el lábait. Hivatkozott az állására, társadalmi helyzetére és hogy a társaságban milyen vezető szerepe van. Az angyalnak önkénytelenül mosolyognia kellett, de mégis a fájdalom vonásai tükröződtek arcán, midőn megmagyarázta neki, hogy ő az örök világosság városában tulajdonképpen nem idegen. Jól ismerik úgy nevét, mint életét, lelki élete nyitott könyv és mindenki tudja, hogy ő kicsoda. Akármilyen tisztessége is volt odalenn a földön, ez maga nem nyílja meg neki az utat a mennyei ragyogó trón és a királyok királyának közelébe. Csak a tiszták, az alázatosok, akik lelkük ruháit a bárány vérében mosták, képesek ahhoz közeledni, akinek minden hatalom adatott mennyen és földön.

Szegény asszonynak a szíve majd kiesett helyéből. Elvesztette minden bátorságát és inkább a közvetlen környezete felé jártatta körül szeméit. Ez volt Jeruzsálem, az arany város, ki tudja leírni! A diadalmaskodók éneke, a boldog seregek ujjongása, a lobogó fehér ruhák, az átszellemült arcok, a tündöklő csillagkoronák, az örökzöld gyözedelmi pálmák, a kristályos tenger, a Sion magaslatainak ragyogó pompája, mindezek megragadták és elbűvölték szívét.

Égi fény, drága fény!
Nap, mosolygó ég színén.
Eljutok-e oda végre,
Hogy a szentek seregébe
Örvendjek tekintetén.

Jobbra s balra emelkedtek az üdvözültek lakásai, tervezve, felépítve és berendezve attól, aki értük meghalt. Az égi paloták egyike kimagaslott a többiek sorából. Ismét megfeledezett magáról a földi lélek és ezt a különösen dicsőséges lakást a maga számára szerette volna fentartani. Bizony, ha az égben úgy volna, mint a földön, de itt más törvények vannak, itt más akarat a döntő. Az angyal ismét a maga fájdalmas mosolyára fakadt: „Te nem vonulhatsz be oly lakásba, melyet más lélek részére terveztek és építettek. Itt idegen házban és mint idegen maradnál. Csak abban a lakásban lehetsz odahaza, mely a te földi életed alatt épül. Ez a remek palota itt pedig Tóth Marcsa tulajdona. Ő fog benne lakni, mi helyt befejezte földi pályafutását és ide felérkezik.”

Csüggedten hunyta be szeméit az úrnő. „Hogyan, hát lehetséges volna? Marcsáé, a cselédemé?” „Igen”, válaszolt az angyal, „most a te cseléded. Mi itt fönn jól

ismerjük és naponkint érintkezünk vele. Alig van hűségesebb lélek nálánál ott lenni. Kiallotta a legsúlyosabb próbákat. Semmi feladat sem nehéz neki; egyetlen könyvet sem hagy letörlelni; egyetlen bántalmat sem boszul meg; nincsen nap, hogy az Úr trónja előtt meg ne emlékeznekedjél. A betegek sóvárognak a pillanat után, amikor ő kinyitja az ajtót, hogy ágyuknál a Bibliából felolvasson és Isten előtt letérdelve imádkozzék. Szűcs havi béréből jut Kinába, Koreába, a szegények házába és árvaházba. Szívének minden kérése drágagyöngy, szeretetének minden nemes cselekedete átváltozik mennyei ezüstté és arannyá, vidító, buzdító és áldó szavai oszlopokká tömörülnek, melyeket beillesztünk mennyei lakása épületébe.

Ismét a régi büszkeség ágaskodott fel teljes erejével az úrnő szívében. Márcsának, ez ő cselédjének ilyen legyen a lakása; valahol kell csak, hogy saját lakóházát is építsék? „Hol az én lakásom helye?” kérte amúgy röviden az angyaltól. Szótlatlan elvezette ez az ég egyik utcájába, hol a házak alacsonyabbak, kisebbek és egyszerűbbek. Tulajdonképpen csak kunyhók voltak, melyeket az ég pompájában valóban alig lehetett volna várni. „Hogyan, ez volna az enyém?” kérdezte tétován. Durva kövekből épült, szűk volt és oly nagyon jelentéktelen. Miért ez? Az angyal búsan horgasztotta le nemes fejét. Hiszen az igazat kellett megmondania az asszonynak, bármily tekintélyes és körülrajongot is lehetett a földön. „Ez az az anyag, amit néha felküldöttél hozzánk. Híven felhasználtunk minden kövecskét és csak nagynehezen tudtuk belőle azt is megépíteni, ami most itt áll.” Rettenetesen csalatkozva riadt fel a lélek — és felébredt.

Az előkelő úrnő azonban e pillanattól kezdve egészen megváltozott. Álmát sohasem tudta elfelejteni. Lelke megváltozott úgy, hogy mindenki csodálkozott rajta. Senki ennek jobban nem örült, mint cselédje, Marcsa. Úrnőjébe új lélek hatolt, a szeretet és alázat lelke. Nyájassága és könnyörtületessége úgyszólván nem ismert ha árt. Az irgalom anyaga ettől kezdve a legcsodálatosabb építőköveket hordozta fel Isten előtt való emlékezetre és lakása mindig szebb, ékebb és ragyogóbb lett. Saját arcából pedig mindjobban kisugárzott ama örök szeretet fénye, mely az égben trónol.

Csak rajta fel, a keskeny ösvényt lépni!
Megéri a nehéz küzdelmeket,
Oda sietni és oda felérni.
Hol annyit szépet ad az Ur neked!

Apró bűnök.

Elmondja dr. Frommel Emil, a néhai kegyes német lelkész.

Régi délvidéki községemben történt, mikor még fiatal pap voltam, hozzá még egyik vasárnap délután, hogy egy ifjú nagybeteg technikushoz hívtak. Kissé féltem az úttól.

Midőn az ajtóba léptem, elélem jött a ház úrnője és szobájába hívott: „A mi ifjú emberünk angol, hű és istenfélelő szülők gyermeke. Ma reggel kísértált a ligetbe tornázní. Egyszer csak lebukik egy magas állványról és nyakát szegte. Még él ugyan, de órái számlálvák; nagyon vágyik pap és imádság után. Vigasztalja meg és készítse elő nyugodt elhunytásra!” Kinyitotta az ajtót és beléptem. Ott feküdt az ágyban egy körülbelül 21 éves szép ifjú. A mélyen halavány arcból két égő szem ragyogott és sötét göndör haj vette körül; a meghatóan szép vonásokat sohasem fogom elfeledni. Megragadta kezemet és gyenge hangon, tört német nyelvezettel szólt hozzám.

— Meg fogok halni, édes uram, segítsen meg, hogy üdvösségben haljak meg! Az Úr ifjúságomban ragad el, én nem engedelmeskedtem neki, én ma a vasárnapot megszenteltelenítettem, tornáztam, bár ígértem kedves szüleimnek odahaza, hogy megtartom a vasárnapot, miként ők. Vajjon megbocsáthatja-e az Isten e bűnömet?

Sötét szemei várakozásteljesen csillogtak ajkaimon. Találva éreztem önmagamát. Hányszor és hányszor végeztem sokkal külön dolgokat vasárnapon anélkül, hogy ezen cseppet is aggódtam volna! Mit mondjak neki? A mi saját lanyha vasárnapi szokásainkkal vigasztaljam, amidőn halálán őt lelkiismerete vádolja? Hiszen nemcsak a vasárnap megszegéséről, hanem a szülőknek adott ígéret megszegéséről is volt szó. Talán tévedésben van lelkiismeretének aggodalmaskodásával? Az ily érzékeny felfogás oly ritkán található, semmisítsem meg itt is? Nem, soha. Sőt úgy éreztem, mintha ezen ifjúból saját bűnbánatom is megszólalna.

Ezért tökéletesen igazat adtam neki abban, hogy lelkiismeretét vádolja, de szóltam neki a bocsánat vigasztalásáról, mely azoknak kinéve, kiknek szíve összetöredezett és lelkük remeg. Ő megfogta kezemet és a vigasztalás minden szavánál megnyomta ujjai között. „Ha mi ítéljük magunkat, nem ítélteünk el!” Ezt az ígét nagy mohósággal ragadta meg. Mindjobban elcsendesedett. Szemei szelíden sugároztak és csodálatos békesség áradt szét rajta. Együtt imádkoztam vele. — „Nagyon köszönöm Önnek. Most bátran indulok hazafelé, kérem, vigasztalja szegény szüleimet. Írja meg nekik, hogy üdvözültem!”

Megcsókoltam homlokát és mielőtt távoztam, még hosszan reá tekintettem.

Alig két órája, hogy otthón voltam, már megint hívtak, hogy jőjek hozzá, nagyon kéri. Odamentem. Midőn ágyához léptem, már sokkal gyengébbnek találtam. Bocsánatot kért, amiért hívni bátorzkodott, de még valamit meg kell mondania: „Gyerekkoromban, mikor még kilenc éves fiú voltam, egyszer egy szép kínai tálcát, melyet apám hozott és egyéb drágaságokkal a kandalló peremén állt, kezembe vettem és összetörtem. A cserepet beledobtam az árokba. Az apa kérdésére, hogy ki vitte el a tálcát, előbb halgattam és később tagadtam. Megvádolták a cselédleányt. De nem enged nyugton, kérem, mondja meg szülcimnek, hogy én voltam. Azóta 12 év múlt el, — meg lehet ezt nekem bocsátani? Nem szeretnék hazugsággal e világból távozni.” — Nekem a könny szökött szemcímbe, amint ő ezt oly szívvelindítóan mondta és saját lelkiismeretem újra megmozdult. „Hát te magad, hát te magad!” ez szólalt belőlem. Megvigasztaltam és midőn távoztam, azt mondta. „Így, most megvan minden.” Két óra múlva csendesen elszenderült.

Kedves olvasó, rendbe jöttél-e már te is Istennel?

„Megkönyörült rajtam.”

Ez a címe a németek egyik egyházi énekének, melyet szívében énekelnek. A története pedig igen érdekes. Szerzője, *Hiller Keresztély Frigyes* († 1796) württembergi lelkész hosszú éveken át hűséggel látta el hivatalát. Ekkor bevádolta a község, hogy nem neki való. Küldöttséget menesztettek a püspökhöz, hogy Hiller elbocsájtását kérjék. Útközben a küldöttség tagjai az úton egy papirlapot találtak, rajta írással. A fenti ének volt ráírva, a szerző neve nélkül. Az ének szövege igen megtetszett nekik és kérték a püspököt, küldje el nekik azt, aki ez éneket írta. Mennyire megdöbbennek, midőn ez közölte, hogy az ének szerzője saját papjuk! Megszégyenülve sompolyogtak hazafelé, de örömmel szívükben, hogy papjuk ennyire istenfélő. Más szemekkel néztek reá ezentúl és más fülekkel hallgatják prédikálását. A község népe kezdett papjáért imádkozni, az Úr áldását adta ehhez és nemsokára friss lelki élet buzdult a községben.

Terjesszük a Békeharangot!

Olvassuk, szeressük, hordozzuk szét, gyűjtsünk részére híveket!

Innen-onnan.

A VII. Bácskai Télikonferenciát a hitélet mélyítésére ez évben Verbász községben febr. 11. és 12. napjaiban tartjuk meg. A tanácskozás tárgyául Máté evangéliuma VII. részét tűztük ki, melyet a konferencia résztvevőinek előzetesen imádkozással el kell olvasniok. A gyűlések sorrendje a következő:

Szombaton, febr. 11. este 7 óraker: Megnyitó. Melle H. predikátor. Máté VII. 1–6. tárgyalása. Bevezeti Mehner A. predikátor, Ujvidék.

Vasárnapon, febr. 12., reggel 9 óraker: Máté VII. 7–11. megbeszélése. Bevezeti F. H. Ottó predikátor, Budapest. Utána imagyülés, úrvacsora osztása.

Vasárnapon, délután 3 óraker: Máté VII. 13–23. tárgyalása. Bevezeti Funk M. predikátor, Bács-Szt-Timás.

Vasárnapon, este 7 óraker: Máté VII. 24–29. tárgyalása. Bevezeti Bargmann H. predikátor, Bécs. Jelentkezéseket a konferenciára elfogad Melle H. predikátor, Ujverbász.

Kedden, febr. 13-án, a predikátorok kerületi gyűlésükön még a következő 2 tárgyról tanácskoznak:

1. „Van-e a metodizmusnak még hivatása Európában?” (Bargmann H. és Mehner A.)

2. „A magyarhoni szabad egyházi munka keletkezése és fejlődése.” (Melle F. H. Ottó).

Január 14-én, az oroszok újév napján, *Kovnovan*, Oroszországban, dr. Burt W. püspökünk felavatta az új templomot. Ez már a második istenháza, melyet atyánkfiai a rövid idő alatt, mióta az orosz birodalomban működnek, ez országban emeltek. Szent Pétervárott is nemsokára alkalmas tulajdost óhajtanak szerezni. Ezen városban a vasárnapi iskolába 150–200 gyermek jár, a diakonisszák buzgón munkálkodnak szegények és gazdagok között, a felnőttek gyűlésén pedig az evangéliumot öt különböző nyelven hirdetik.

A Britt és külföldi Bibliatársulat, mely a Szentírást vagy annak egyes részeit 400-nál több nyelven terjeszti, rendkívül fontos építő munkát végez. Hazánkra nézve felette kedvező jel, hogy Budapesten a Deák-téri bibliaraktár 4300 példánnyal többet terjesztett a Szentírásból, mint az előző évben. A raktárban és a kolportőrök által eladott példányok száma 130,060. De persze nem elégséges, hogy a biblia a házba és kézbe jöjjön, az Isten igéjének a szívbe kell hatolnia és a gyakorlati életben megvalósulnia. Hogy ezt mennel jobban belássuk hazánkban, ez maradjon fohászaink egyik állandó tárgya!

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapest, VII., Erzsébet-körut 48. I.: vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 óraker, kedden este 8 óraker és csütörtökön este 8 óraker (magyarul).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.: szerdán este 7 óraker.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.